

професіоналів правознавців і правової культури всіх інших фахівців з вищою освітою. Безумовно рівень їх правової свідомості має суттєво відрізнятись і відповідно до цього має відрізнятись й процес навчання та вимоги до розвитку їх самосвідомості [2].

У професійному зростанні особистості студента будь-якої фахової підготовки набуває розвитку його системоутворююча складова – правова спрямованість особистості, яка характеризується системою домінуючих потреб і мотивів щодо правової, правозахисної діяльності. Але професійна компетентність студентів юридичних та неюридичних спеціальностей вищих начальних закладів відрізняється як ступенем загальної правової обізнаності так і рівнем практичного застосування отриманих теоретичних знань. Правова обізнаність студента-правника має рівень «я знаю, умію, можу і реалізую», студенти інших спеціальностей характеризуються рівнем «я знаю, обмежено умію і частково реалізую», що пояснюється різними вимогами із засвоєння матеріалу [3].

Висновки. Правова свідомість це – відображення правової дійсності, ставлення до права та юридичної практики, ціннісна орієнтація щодо правової поведінки. Важливим завданням з фахової підготовки студентів є розвиток їх професійної «Я – концепції» та правової спрямованості особистості відповідно до спеціальності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гайсіна, Л. М. Развитие правового сознания студентов юридического колледжа в процессе профессионального обучения : дисс. ... кандидата психол. наук / Л. М. Гайсіна, Самарский гос. пед. ун-т. Самара, 2006. – 195 с.
2. Кутішенко, В. П. Вікова та педагогічна психологія.: Навчальний посібник. / В. П. Кутішенко – К. : Центр навчальної літератури, 2005. – 128 с.
3. Філіппов, С. О. Професіоналізм як умова ефективної правозастосовної діяльності співробітників органів прикордонної охорони / С. О. Філіппов, // Збірник наукових праць ГП АПН України "Проблеми загальної та педагогічної психології", Т. IV, Ч. 4. – К. : 2002. – С. 262-265.

Владислава Кривицька,
студентка 1 курсу
факультету фізико-математичної,
комп'ютерної та технологічної освіти
Наук. керівник: **В.В. Чумак,**
к.психол.н., доцент (БДПУ)

ІНТУЇЦІЯ ЯК ОСОБИСТІСНИЙ ФЕНОМЕН ПСИХІЧНОГО ЖИТТЯ ЛЮДИНИ

Актуальність теми дослідження ґрунтується на інтересі до вивчення пізнавальних здібностей людини в сучасному світі. У психології інтуїція визначається як вихід за кордони звичних стереотипів, таких як пошук логічних і послідовних вирішень завдань. Інтуїтивні відповіді приходять до

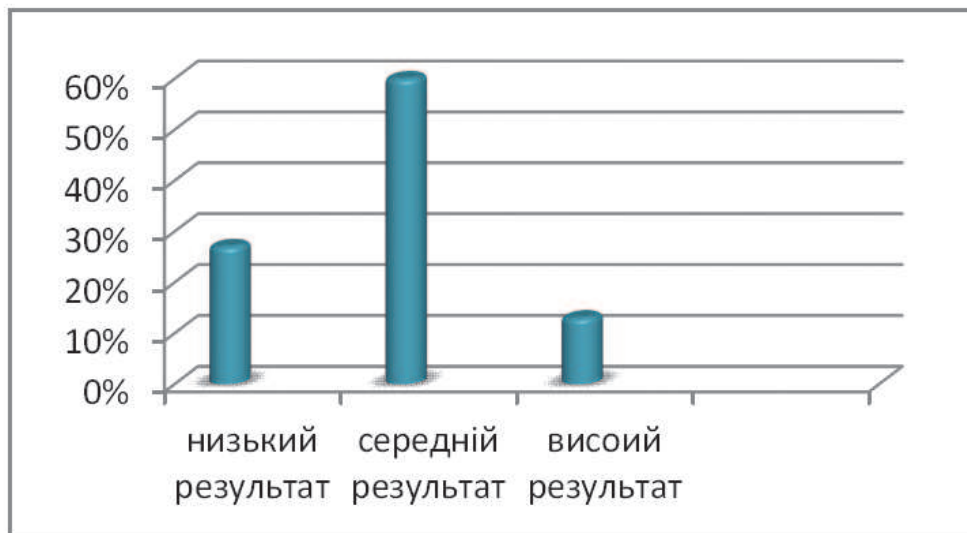
людини вмить, можливо при недоліку інформації і без усвідомленого процесу просування до здобуття необхідної відповіді.

Хоч тема інтуїція дуже цікава і загадкова, безліч відомих вчених намагалися її вивчити, наприклад Анрі Бергсона, Гренвілл Стенлі Холл. Так само багато уваги цій темі приділяють і викладачі, і студенти, але повністю цю тему ніхто вивчити до кінця не може, тому тема залишається популярною і відкритою для дослідження.

Метою даної роботи є дослідження інтуїції як особистісного феномену психічного життя людини, рівні розвитку інтуїції у студентів ВНЗ. Методи дослідження: теоретичний аналіз наукової літератури; проведення тестування серед студентів; систематизація та узагальнення досліджуваної наукової інформації.

Інтуїція – це неусвідомлювана форма психічної діяльності. Всі основні психічні пізнавальні процеси можуть здійснюватися на несвідомому, інтуїтивному рівні. Тобто людина відчуває, сприймає, уявляє, задіює пам'ять, волю, інтелект і навіть емоції, не усвідомлюючи це.

У визначенні можна побачити парадокс, який і є найбільша загадка інтуїції: що протиставляється логічному, раціональному мисленню, вона є ірраціональним осяянням, яке, по суті, те ж мислення, лише прискорене в мільйони разів. Інтуїція скорочує процес ухвалення рішень, а також уміє «випереджати» час. Інтуїтивно людина може передбачити подію, не володіючи особливими екстрасенсорними здібностями. Несвідомо інформація обробляється в десять мільйонів разів швидше, ніж в свідомості. Інтуїція – це несвідомий аналіз минулого досвіду і зіставлення його з тією, що поступає від органів чуття новою інформацією.



За

результатами проходження тесту наскільки розвинута інтуїція у студентів, ми отримали ось такі результати, тест пройшло 15 студентів різних факультетів. Вийшло: 27% отримали низький результат, 60% отримали середній результат, і лише 13% отримали високі результати.

Можна з упевненістю сказати, що інтуїція не залежить від віку і статі. Вона залежить від досвіду людини, чим більше досвід, тим більше людина зможе довіряти своїй інтуїції і швидко вирішувати питання, але і навіть в таких випадках вона не завжди допомагає і люди помиляються.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бунге М. Интуиция и наука / пер. с англ. Е.И. Пальского ; ред. и послесл. В.Г. Виноградова. М., 1967. С. 116-121.
2. Морозов И. М. Интуиция // Всемирная энциклопедия: Философия / главн. науч. ред. и сот. А.А. Грицанов. М. ; Минск, 2001. С. 425.

Литвиненко Анастасія,
студентка 1 курсу II ступеня вищої освіти
факультету психолого-педагогічної освіти та мистецтв
Наук. керівник: **І.О Черезова,**
к.психол.н., доцент (БДПУ)

ДАВНІ УЯВЛЕННЯ ПРО КОНФЛІКТНІСТЬ БУТТЯ

Історія розвитку людства з найдавніших часів до наших днів засвідчує, що конфлікти завжди були і будуть. У стародавні часи ідеї про природу конфліктів висловлювали китайські мислителі. Особливе місце серед них належить Конфуцію (551-479 р.р. до н.е.). Він розвиває різноманітні погляди на проблему конфлікту в багатьох моральних заповідях: „не роби іншим того, чого не бажаєш собі» та ін.

Над природою конфліктів замислювалися давньогрецькі філософи. Анаксимандр (бл. 610-547 р.р. до н.е.) стверджував, що речі виникають із постійного руху «апейрону» — єдиного матеріального начала, що призводить до виокремлення з нього протилежностей, а це означає, що воно конфліктне.

Античний філософ Геракліт (бл. 530-470 р.р. до н.е.) намагався пов'язати свої міркування про війни і соціальні конфлікти з загальною системою поглядів на природу Всесвіту. Він вважав, що у світі все народжується через ворожнечу і розбрат, що єдиний закон, який панує в Космосі, – це війна. Це перша спроба дати позитивне трактування боротьби у процесі суспільного розвитку через проблемність і конфліктність.

Але не тільки війна як соціальний конфлікт потрапляє в поле зору античних мислителів. Цікаві конфліктологічні ідеї, пов'язані з державним устроєм, можна знайти у Арістотеля (384-322 р.р. до н.е.), який стверджував, держава є інструментом примирення людей, а людина поза державою агресивна і небезпечна.

Не менш цікавими є соціально-етичні і правові ідеї Демокріта (біля 460 р.р. до н.е.-дата смерті не відома), який зазначав, що «...закони не забороняли б кожному жити за своїм смаком, якщо б кожний не шкодив іншому, адже заздрість сприяє початку ворожнечі».

У середні віки найважливішою особливістю конфліктологічних ідей була їх релігійна спрямованість. Фома Аквінський (1225-1274 р.р.) висунув думку про царство філософського пізнання і богослов'я, духовної влади, про людське буття і бога. Суттєвою особливістю поглядів мислителів епохи Відродження на проблему конфлікту є те, що вони сформували філософію величчя людського розуму і його ролі у пізнанні навколишнього світу. Аналізуючи погляди Міколи Коперника (1473-1547 р.р.), Джордано Бруно